

— Тако ми Св. Якова, ще имамъ съкоги време да ѝ са чудѣж, да ѣж пригърнѣж, да ѝ кажж че, при сичкото ми отежтетвѣе, умѣтъ ми съкога е былъ на нея.

— Добръ, добръ! рече старецътъ като си потриваше рѣцѣтъ . . . послѣ, приложи засмѣнъ: времето настава . . . нема да повѣрвашъ че ми я поискаж! Родриго Баскезъ, сынътъ на бывшыя държавенъ канцлеръ . . . и вчера на бала . . . племенникътъ на Балтазара де-Цунига, посланника ни въ Виенна, не отведе очи отъ нея . . . казвамъ ти туй защото ма благодаря, а безъ сумнѣнѣе и тебе . . . но единственното ми желанѣе, послѣдныта надѣжда на живота ми ти познавашъ. Видишъ, Фернанде, думаше старецътъ като стискаше ржката на племенника си, има предчувствѣя, които чловѣкъ не може да истълкува. Честитъ съмъ като та гледамъ, защото не знаѣж ако ще са наслаждавамъ много време отъ туй щастѣе. Струва ми се че мойтъ часъ приближава; но да бжде волята Божія, рече той като си издигнѣж очытъ къмъ небето, ще заминѣж снокоенъ, защото ще та оставѣж съпругъ на дъщеря си . . . и ако ти я давамъ, не мысли че го правѣж защото си богатъ, защото си хубавецъ, защото си храбръ; но защото тукъ (и си тури прѣста на сърдцето му) има съкровище на искренность и праводушіе, което познавамъ. Ты не си прѣстѣпвалъ никога думата си, Фернанде; и ще та повѣрвамъ че дъщеря ми ще бжде благополучна, ако ми са обѣщашъ че ще я направѣшъ благополучна.

— Заклевамъ ти са, уйчо, заклевамъ ти са! отговори момѣкътъ, и ако нѣкога прѣстѣпѣжъ тѣзи клетга. . . . »

Вратата са отворижж, и Фернандо останѣж вѣцпенъ като видѣ Анша, която влѣзваше.

Никога тя не е бивала толкози прекрасна, колкото въ този часъ, облечена въ утренната си небрежна дрѣха която едва я покрываше. Тя тичаше живостна и радостна съ надѣжда да стори добро, и мысляше че ще намѣри д'Агвилара самичакъ; но когато видѣ чловѣкъ чуждъ, младъ, воененъ . . . тя са епрѣ смутена, наведе дългытъ черны мигачы на очы-